

ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙΑ Η ΦΥΛΑΓΓΥΡΙΑ ΤΟΥ ΕΜΠΟΡΟΥ

Μιά φορά κι 'έναν καιρό, κάποιος έμπορος πλούσιος, αλλά πολύ τσιγκούνης, έχασε στον δρόμο ένα πορτοφόλι γεμάτο χρυσά νομίσματα. Άμέσως έβαλε τελάληδες να διαλαλήσουνε σ' όλη τή χώρα, ότι σ' εκείνον που θάβρισκε το πορτοφόλι και που θά του τού γύριζε πίσω, θά έδινε ως άμοιβή ένα κατό τάλληρα.

Τήν ίδια μέρα, κάποιος τίμιος χωριάτης που βρήκε στο δρόμο το πορτοφόλι, παρουσιάσθηκε στο σπίτι του έμπορου, του τού έδωσε και περίμενε να πάρη τήν άμοιβή του. Ο τσιγκούνης όμως έμπορος, μέτρησε τά λεφτά και του είπε πονηρά:

—Μά, έδω μέσα ήσαν οχτακόσια τάλληρα, όταν το πορτοφόλι μου έπεσε στο δρόμο. Τώρα βλέπω πώς βρίσκονται μόνο έφτακόσια. Φαίνεται, φίλε μου, πώς φρόντισες να πάρης μόνος σου από μέσα τά ένα κατό τάλληρα τής άμοιβής σου... "Ε! Δέν πειράζει... Τόσο τού καλύτερο! "Έτσι είμαστε ίσα-ίσα και δέν σου χρωστάω τίποτε.

Ο χωριάτης όμως που ήταν τίμιος και που δέν είχε πειράξει καθόλου τού περιεχόμενο του πορτοφολιού, θύμωσε πολύ με τόν πρόστυχο και δόλιο τρόπο, με τόν όποιον ο έμπορος προσπαθοῦσε να ξεφύγη και να μήν του δώση τήν άμοιβή, που μόνος του είχε ύποσχεθῆ.

Τόν πήγε λοιπόν στο δικαστήριο. Ο δικαστής που ήταν πολύ έξυπνος άνθρωπος, αφού άκουσε και τούς δυο αντιδίκους, κατάλαβε ποιός είχε τού δίκη με τού μέρος του, και έπειδή ήταν δίκαιος και άυστηρός, αποφάσισε να τιμωρήση τόν έμπορο για τήν προστυχιά και τήν δολιότητά του.

—'Εσύ, είπε πρὸς τόν έμπορο, είσαι βέβαιος πώς είχες, μέσα στο πουγγί που έχασες, οχτακόσια τάλληρα;

—Φυσικά είμαι βέβαιος, απάντησε εκείνος.

—Τό όρκίζεσαι;
—Τό όρκίζομαι!
—Κι' έσύ, ξανάπε ο δικαστής στον χωριάτη, όρκίζεσαι πώς δέν πήρες καθόλου λεφτά από τού πορτοφόλι που βρήκες και πώς όταν τού βρήκες είχες μόνο έφτακόσια τάλληρα μέσα;

—Τό όρκίζομαι, κύριε δικαστά.

—Πολύ καλά. Τότε καταλα-

βαίνω τί συμβαίνει. Τό πορτοφόλι που βρήκες δέν είναι του έμπορου από έδω! Θά είναι σίγουρα κανενός άλλου... Πάρ' το λοιπόν, και κράτησέ το, αφού δέν παρουσιάζεται ο κύριός του.

"Επειτα γυρίζοντας στον έμπορο, ο έξυπνος δικαστής του είπε:

—Κι' έσύ περίμενε να βρή κανένας άλλος τού πορτοφολιού σου με τά οχτακόσια τάλληρα και να στο φέρη.

Κι' έτσι ο τίμιος χωριάτης έκέρδισε τού πορτοφόλι, ο δε φιλάργυρος έμπορος που δέν ήθελε να χάση τά ένα κατό τάλληρα, έχασε και τά έφτακόσια, γιατί δέν τολμοῦσε πειά να πῆ στον δικαστή πώς είχες όρκιστή ψέματα!...

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΘΑΝΕΤΕ ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Στον περίφημο "Ελληνα μάντι Κάλχαντα, είχαν προφητεύσει μερικές γρηούλες μάγισσες, ότι θά πέθαινε από συγκίνηση χαράς μιά ώριμή ημερα.

Η ημερα εκείνη ήρθε, δίχως ο Κάλχας να πεθάνη. Και τού ίδιο βράδυ έορτάζοντας με φίλους του τού χαρμόσυνο γεγονός, με τούση έπιτυχία ειρωνευόταν τς άφελείς εκείνες γρηούλες, ώστε ξεσπασε σε άσυγκράτητα γέλια — από τά ίδια του τά άστεία — και πέθανε άμέ-

σως από... συγκοπή!

"Έτσι, πραγματοποιήθηκε ακριβώς, η πένθιμη προφητεία...

"Όλοι κάνουμε τού σταυρό μας κι' έξορκίζουμε τά δικαστήρια, γιατί η πικρή πείρα μας διδάσκει πόσο άνυπόφορα διαρκούν και χρονίζουν η δίκες!

Τι να πουν όμως, κι' η δυο δυστυχισμένες κοινότητες τής 'Ιταλίας, η Ραβέλλα κι' η Λέτερρα;

Σκεφθήτε, ότι αυτά τά δυο κοντινά με τή Νεάπολι χωριουδάκια, έχουν μιά δίκη μεταξύ τους — δίχως έννοείται να βγη ακόμα όριστική απόφασι του δικαστηρίου — από τού έτος 1000 μετά Χριστόν!... Ναι, επί έννη ακόσια τριάντα έντε χρόνια, καταξοδεύονται άκαρπα η δυο αυτές κοινότητες στα δικαστήρια, για τήν έξης έξωφρενική ύπόθεσι: Στα 999 μ. Χ. ένας πλούσιος κτηματίας τής Νεαπόλεως, δώρησε τού μικρό δασόφυτο βουνό Σάν-Τισόνε στο όμώνυμο μοναστήρι τών καλογήρων εκεί κοντά. Η δωρεά έγινε για τή σωτηρία τής ψυχής του, γιατί ο ηγούμενος τόν είχε πείσει ότι μετά ένναν χρόνο — στα 1,000 μ. Χ. δηλαδή — θά γινόταν η «συντέλεια του Κόσμου»!

Τού 1,000 μ. Χ. ήρθε με τού καλό, και πέρασε μάλιστα, δίχως ο κόσμος να πάθη τού παραμικρό. Ο δωρητής τότε, άγαναχτισμένος με τήν καλογηρική εκείνη ψευτιά, έκανε άγωγή στα δικαστήρια, και ζητούσε πίσω τή δωρεά του...

"Από δίκη σε δίκη, ο δωρητής πέθανε, ο ηγούμενος τόν ακολούθησε, άλλος ηγούμενος μπήκε στη μέση, ξεφύτρωσαν επίσης κι' άλλοι άπαιτητα κληρονόμοι, μεταξύ τών όποιων κι' η κοινότητες Ραβέλλας και Λέτερρας, η όποιες είχαν τότε μοιραστή τά κτήματα του μοναστηριού Σάν-Τισόνε!

Κι' έτσι, η δίκη άκόμη διαρκεί...

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ ΕΥΘΥΜΕΣ ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

Κατόρθωμα.

Κάποτε ένας 'Ιρλανδός κρασοπατέρας ύποσχέθηκε στον πάστορα του χωριού του να μη πιη κρασί για ένα μήνα. Κάθε εβδομάδα ο πάστορ τόν ρωτούσε αν κρατούσε τόν λόγο του κι' ο χωρικός τόν βεβαίωνε ότι ούτε σταγόνα κρασί δέν έβαλε στο στόμα του.

Στú τέλος του μηνός ο πάστορ τόν συγχάρηκε για τή σταθερότητά του.

—'Η αλήθεια είναι, πάτερ μου, είτε ο χωρικός, ότι στην αρχή στενοχωρέθηκα. Άλλά τώρα συνήθισα τόσο πολύ να πίνω ουίσκυ αντί για κρασί, ώστε τά πηγαινώ περίφημα.

Κόκκαλο ο πάστορ.

Παρεξήγησις.

Στη πλατεία του θεάτρου κάποιος θεατής έννοχλείται από ένα ζεύγος, τού όποιο βρίσκεται πίσω του και σιγοκουβεντιάζει στο διάστημα τής παραστάσεως.

—Συγγνώμη, λέει ο κύριος, αλλά είναι άδύνατον ν' άκούσω τίποτε.

—'Άλλά, σέρ, άπαντα θυμωμένος ο άλλος, θαρρώ πώς δέν σας ένδιαφέρει εσάς τί λέω εγώ με τή γυναίκα μου!

ΑΙΣΩΠΕΙΟΙ ΜΥΘΟΙ ΚΟΥΝΟΥΠ ΚΑΙ ΒΟΥΒΑΛΟΣ

Στú σβέρκο ένός βούβαλου, (κουνούπι είχε καθήσει κι' αν τόν κουράζη, ρώτησε, (εϋθύς ν' άναχωρήση. Και γελαστός ο βούβαλος γυρίζει και τού κράζει:

«—Ούτε σαν ήρθες σ' έννοιασα (κι' αν μείνης δέν με νοιάζη».

ΑΓΓΕΛΗΣ

